

Arrest

nr. 273 956 van 13 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn ouders
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Salvadoraanse nationaliteit, en X, van Guatemalteekse nationaliteit, op 3 maart 2022 hebben ingediend als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaart van Salvadoraanse en Guatemalteekse nationaliteit te zijn, tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse en Guatemalteekse nationaliteit te zijn, is in België geboren in 2020.

Op 22 maart 2019 dienden verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 16 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 20 mei 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders.

1.2. Op 2 juni 2021 diende verzoeker, wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Op 27 januari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U kan zich beroepen op de Salvadoraanse en Guatemalteekse nationaliteit en u bent op (...) 2020 geboren in Sint-Niklaas. Uw ouders, F.(...) G.(...) A.(...) D.(...) T.(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en B.(...) G.(...) T.(...) C.(...) (CGVS (...); DVZ (...)) hebben op 22 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend omwille van problemen met de Salvadoraanse bende MS-13. Voor dit verzoek werd op 16 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat de door hen ingeroepen feiten niet geloofwaardig waren. De algemene veiligheidssituatie in zowel El Salvador als Guatemala rechtvaardigden evenmin een nood aan bescherming. Ook het verblijf in het buitenland van uw moeder bereikte op zichzelf niet de drempel van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Op 16 november 2020 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 20 mei 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 juni 2021 diende u (vertegenwoordigd door uw ouders) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek stelt uw moeder dat de ex-man van uw tante, drugssmokkelaar is en uw tante wil raken omwille van het einde van hun relatie. Eind mei 2021, net nadat de RvV zijn negatief arrest betreffende het verzoek van uw ouders had gevelde, heeft hij tegen uw tante gezegd dat hij u schade zal toebrengen in geval u met uw ouders zou terugkomen. Daarnaast haalt uw moeder aan dat de problemen die uw ouders zelf hebben gekend met de bende MS-13 op u kunnen overgaan.

Ter staving van uw verzoek legt uw moeder een usb-stick met volgende bestanden neer: een rapport over geweld in El Salvador, statistieken en artikels over verdwijningen van kinderen in Guatemala, berichten van twee personen aan uw moeder en vier video's van extreem geweld in Guatemala.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uwen hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu oordeelde de Commissaris-generaal dat u omwille van uw jonge leeftijd niet persoonlijk gehoord kan worden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met uw moeder.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden.

Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie ook <https://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/66429/RSCASGLOBALCITCR20204.pdf>), blijkt voorts dat u naast de Salvadoraanse nationaliteit ook aanspraak kan maken op de Guatemalteekse nationaliteit, aangezien uw vader deze nationaliteit bezit. Bijgevolg werd uw nood aan bescherming ten opzichte van beide landen onderzocht.

Uit de verklaringen van uw moeder op het Commissariaat-generaal blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 22 maart 2019, waarvoor de beslissing definitief is. De problemen die uw moeder aanhaalt met de bende MS-13 en waardoor u in El Salvador ook problemen zou kennen (CGVS, p. 5 en 7), werden al in het verzoek van uw ouders ongeloofwaardig bevonden. Deze conclusie werd ook in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en is dus definitief (Arrest RvV ouders, p. 16-19). Gezien deze problemen ongeloofwaardig werden bevonden kunnen zij evenmin de basis vormen voor een risicoanalyse in uwen hoofde.

De bedreiging die de ex-partner van uw tante tegenover u zou hebben geuit is daarnaast niet aannemelijk. Wanneer uw ouders uw verzoek om internationale bescherming indienden en hen gevraagd werden naar de redenen hiervoor, stelden ze namelijk eerst dat de ex-echtgenoot van uw tante een drugssmokkelaar is en dat ze vreesden dat hij zich op u zou afreageren in het geval van een conflict met uw tante (Questions MEA). Wanneer uw moeder vervolgens op het CGVS gevraagd wordt naar de redenen waarom zij voor u een verzoek heeft ingediend, herhaalt ze dat de ex-partner van uw tante een drugssmokkelaar is. Voorts verklaart ze dat hij tegen uw tante gezegd zou hebben dat ze voorzichtig moest zijn, want hij zou haar raken waar het het meeste pijn doet. Vervolgens voegt ze toe dat u de jongste neef van uw tante bent (CGVS, p. 4). Even later stelt ze dat uw tante een rechtstreekse bedreiging heeft ontvangen, aangezien haar ex-man gezegd heeft dat hij de zwakste schakel ging raken. Als u zou terugkeren, zo zegt ze, zou u dat dus zijn (CGVS, p. 6). Wanneer later gevraagd wordt waarom het voor u niet mogelijk zou zijn terug te keren naar El Salvador of Guatemala als dit voor uw ouders mogelijk wordt geacht, stelt uw moeder dat de ex-man van uw tante in mei 2021 nog verder zou gegaan zijn, hij zou namelijk gezegd zou hebben dat hij specifiek u schade gaat toebrengen in het geval jullie terugkeren (CGVS, p. 7).

De verklaringen van uw moeder over de bedreigingen van de ex-man van uw tante zijn dus allesbehalve consistent. Aanvankelijk heeft ze het namelijk om een voorwaardelijke vrees in het geval er een conflict zou ontstaan met uw tante. Vervolgens zou hij gezegd dat hij uw tante wilde raken en concludeerde uw ouders hieruit dat u hiervan het slachtoffer zou zijn. Ten slotte verklaart uw moeder dat hij duidelijk heeft gezegd dat hij u schade zou toebrengen. Wanneer uw moeder op haar inconsistente verklaringen wordt gewezen, stelt ze dat ze eerst de algemene info gaf, en pas bij de laatste vraag de details gaf van wat hij werkelijk had gezegd (CGVS, p. 8). Deze uitleg kan niet serieus genomen worden. Indien de ex-man van uw tante werkelijk expliciet gezegd zou hebben dat hij u schade wilde toebrengen, kan wel degelijk verwacht worden dat uw moeder dit meteen en onomwonden zo zou zeggen en hier niet meerdere vragen voor nodig zou hebben. Deze inconsistenties brengen dan ook ernstige schade toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is voorts ook weinig aannemelijk dat de ex-man van uw tante om uw tante te raken haar kleine neefje, dat hij nog nooit heeft ontmoet, zou viseren, te meer omdat u zich op het moment van de bedreiging helemaal niet in Guatemala bevond en hij dus op geen enkele manier deze bedreiging zou kunnen uitvoeren. Wanneer uw moeder hierop gewezen wordt, antwoordt ze dat ze dit niet kan weten en dat uw vader en tante goed overeen komen (CGVS, p. 8). Deze verklaring kan allerm minst overtuigen. Indien de ex-man van uw tante haar werkelijk zou willen raken, zou het immers logisch zijn dat hij dit zou doen op een manier die hij ook effectief kan uitvoeren en die niet afhankelijk zou zijn van uw hypothetische komst naar Guatemala.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw ouders geen enkel begin van bewijs leveren van de problemen tussen uw tante en haar ex-man, hun scheiding of de bedreigingen die hij tegenover u zou hebben geuit. Het gaat slechts om blote beweringen.

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat deze ingeroepen bedreiging aan uw adres niet aannemelijk gemaakt is en aldus geen dienstige basis vormt voor een risicoanalyse in het licht van uw nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Uw moeder heeft overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers

van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.

v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de

aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu El Salvador en Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad ook erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïntegreerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïsoleerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for

Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala” van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door uw moeder neergelegde documenten en video's illustreren aspecten van de veiligheidssituatie in Guatemala en El Salvador, die door het CGVS gekend is, maar bevatten geen concrete indicaties die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde. Wat betreft de neergelegde berichten van seksuele aard die uw moeder neerlegt en die verband zouden hebben met haar problemen in El Salvador, dient nogmaals gewezen te worden op de vaststelling dat deze gebeurtenissen ongeloofwaardig werden bevonden en dat dit door het arrest van de RvV werd bevestigd. Voor de volledigheid kan nog worden verwezen naar de bevindingen van de raad waar deze betreffende de daar door uw moeder voorgelegde chatberichten stelt dat dergelijke chatgesprekken gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en in scene gezet (arrest ouders, p. 16)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft, waardoor hij niet kan terugkeren naar El Salvador noch Guatemala.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in Guatemala kan stellen dat hij “*terug kan keren naar Guatemala zonder gevaar voor haar leven*”. Verzoeker vervolgt dat een terugkeer naar El Salvador eveneens uitgesloten is en citeert uit het rapport “*El Salvador*” van Human Rights Watch van 2020, van 2021 en de COI Focus “*El Salvador: veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2019. Hij stelt in dit verband dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2022 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel “*El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay*” van The Guardian van 22 november 2019, het artikel “*El Salvador's Bukele deploys military after spike in murders*” van Reuters van 12 november 2021 en het artikel “*El Salvador Police confirm 20 homicides in one day*” van PL News van 11 november 2021.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekers moeder verklaart te vrezen dat verzoeker vermoord zal worden door de ex-man van zijn tante (haar zus), die drugsmokkelaar is en die zijn tante wil raken omwille van het einde van hun relatie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 4-5 en 7-8). Daarnaast verwijst verzoekers moeder naar de problemen die zij hebben gekend met de bende MS-13 (administratief dossier, CGVS, p. 7).

2.3.3.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) uit verzoekers administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden als deze die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken van 22 maart 2019, waarvan de beslissingen nu definitief zijn. Verzoekers ouders hebben immers de vermeende problemen met de bende MS-13 aangehaald. Evenwel moet worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van de verzoeken van verzoekers ouders oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan deze vermeende problemen, hetgeen bevestigd werd door de Raad. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in verzoekers hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade;

(ii) de bedreiging die de ex-partner van verzoekers tante tegenover hem zou hebben geuit is daarnaast niet aannemelijk vermits (a) de verklaringen van zijn moeder over deze bedreigingen allesbehalve consistent zijn, (b) het niet aannemelijk is dat de ex-man van zijn tante het kleine neefje, dat hij nog nooit heeft ontmoet, zou viseren. Te meer omdat verzoeker zich op het ogenblik van de bedreiging helemaal niet in Guatemala bevond en hij dus op geen enkele manier de bedreiging zou kunnen uitvoeren, (c) verzoekers ouders geen enkel begin van bewijs leveren van de problemen tussen zijn tante en haar ex-man, hun scheiding of de bedreigingen die de ex-man tegenover verzoeker zou hebben geuit;

(iii) uit informatie blijkt voorts niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald;

(iv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld, waaronder afpersing, kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in Guatemala is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vi) de door verzoekers moeder neergelegde documenten en video's illustreren aspecten van de veiligheidssituatie in Guatemala en El Salvador maar bevatten geen concrete indicaties die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijne hoofde;

(vii) wat betreft de neergelegde berichten van seksuele aard die zijn moeder neerlegt en die verband zouden houden met haar problemen in El Salvador, moet worden benadrukt dat deze gebeurtenissen ongeloofwaardig werden bevonden, alsook dat de Raad over de voorgelegde chatberichten oordeelde dat deze gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en in scène gezet.

2.3.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.4. Vooreerst wijst de Raad er op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoonlijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van El Salvador én Guatemala onderzocht en besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

2.3.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en citeert hiertoe uit de notities van het persoonlijk onderhoud, verwijst naar eerder voorgelegde documenten die niet van die aard zijn de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.3.5.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij in België is geboren en nog nooit een voet in El Salvador en Guatemala heeft gezet en zijn problemen dan ook in het verlengde liggen van het relaas van zijn ouders, erkent hij aldus dat hij zich voor zijn verzoek om internationale bescherming (minstens) ten dele steunt op dezelfde gronden als deze die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werden ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 254 760 van 20 mei 2021, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal van 14 oktober 2020, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders omdat geen geloof kon worden gehecht aan de beweerdde problemen met de bende MS-13. De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

2.3.3.5.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog beargumenteert dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik een individueel, persoonlijk onderzoek heeft gevoerd naar de vrees in zijn hoofde, zijn specifiek en kwetsbaar profiel en de gevaren die hij persoonlijk loopt in geval van terugkeer naar El Salvador, dient te worden vastgesteld dat hij voorbijgaat aan de diverse motieven van de bestreden beslissing waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud heeft aangehaald ter verantwoording van zijn apart verzoek om internationale bescherming, doch waarvan wordt geoordeeld dat zij niet kunnen worden beschouwd als elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de bedreiging die de ex-partner van verzoekers tante tegenover hem zou hebben geuit niet aannemelijk is; (ii) uit informatie voorts niet blijkt dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; (iii) de door verzoekers moeder neergelegde documenten en video's aspecten illustreren van de veiligheidssituatie in Guatemala en El Salvador maar geen concrete indicaties bevatten die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijne hoofde en (iv) wat betreft de neergelegde berichten van seksuele aard die zijn moeder neerlegt en die verband zouden houden met haar problemen in El Salvador, moet worden benadrukt dat deze gebeurtenissen ongeloofwaardig werden bevonden, alsook dat de Raad over de voorgelegde chatberichten oordeelde dat deze gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en in scène gezet. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.5.4. Zo verzoeker in het verzoekschrift nog op algemene wijze aanvoert dat zijn moeder vreest dat criminele bendes hem zullen viseren, ontvoeren, doden en/of trachten op te leiden als bendelid en hij benadrukt dat hij reeds persoonlijk bedreigd werd, merkt de Raad op dat verzoeker niet kan volstaan met het verwijzen naar een bepaald profiel om aan te tonen dat hij bij een eventuele terugkeer naar El Salvador of Guatemala zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker maakt immers, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en het verwijzen naar algemene informatie, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door de bende MS-13 of door een andere bende zal worden vervolgd of geviséerd.

2.3.3.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate,*

targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus "*Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus "*Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de door beide partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2022 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels (het artikel "*El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay*" van The Guardian van 22 november 2019, het artikel "*El Salvador's Bukele deploys military after spike in murders*" van Reuters van 12 november 2021 en het artikel "*El Salvador Police confirm 20 homicides in one day*" van PL News van 11 november 2021) laten niet toe anderszins te besluiten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Guatemala nog op goede gronden overwogen als volgt: *"Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad ook erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegerelateerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren*

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geviséerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala" van januari 2018,

pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker meent niet te begrijpen "hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar Guatemala zonder gevaar voor haar leven" en benadrukt dat hij niet kan terugkeren naar Guatemala, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Met de door verzoeker geciteerde informatie (Human Rights Watch, "World Report. Guatemala" van 2021 en Freedom House "Guatemala" van 2021) die in dezelfde lijn ligt als deze waarop voormelde analyse is gestoeld, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador en in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder op het CGVS gehoord werd omwille van de jonge leeftijd van verzoeker. Tijdens dit gehoor kreeg zijn moeder de mogelijkheid verzoekers vluchtmotieven uiteen te zetten en deze argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET